

συμβουλευεῖ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ν' ἀπέχων ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ πορεύωνται τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, τῆς πολυμύχθου γένει βροτείῳ κατὰ τὸν Σταγειρίτην φιλόσοφον.

Τοιοῦτος ὁ Δημήτριος Τζιλιμπάρης καὶ τὰ στιχουργήματα αὐτοῦ. Ὅταν τὰ βρέφη ἦνε νήπια ἔτι, παρακολουθοῦσι τότε μετὰ στοργῆς οἱ ἀγαπῶντες αὐτὰ καὶ τὸ λεπτότατον τῶν χειλέων μειδίαμα καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν κίνησιν καὶ τὸν ἐλαφρότατον τῶν ὀφθαλμῶν παιγνιδισμόν. Ὅμοιον τι πρέπει νὰ συμβαίῃ καὶ περὶ τὴν νεαράν ἡμῶν ποιήσιν. Πρέπει νὰ συλλέγηται μετὰ προσοχῆς καὶ τὸ ὀλιγοσχώτατον ποιημάτων καὶ ἡ ἀσημαντοτάτη περὶ ποιητοῦ τινος πληροφορία καὶ μέτριος ἀνὴρ τύχη ὦν. Διὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι ἦτο δίκαιον, διασώζοντες ἀπὸ τῆς λήθης τὸν Τζιλιμπάρην, ν' ἀποδώσωμεν οὕτως εἰς μὲν τὴν Ἑλληνίδα ποιήσιν ἓνα τῶν ἱεροφαντῶν αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν Κέρκυραν ἓν τῶν καλῶν αὐτῆς τέκνων.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Η ΠΡὸ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗ.

Ἐν ᾧ ἡ πρωτεύουσα τοῦ παρηκμακότου Βυζαντινοῦ βασιλείου ἔπιπτεν εἰς χεῖρας τῶν ἐξ Ἀσίας ἐπελθουσῶν ὀρδῶν τῶν Τούρκων, ἐν τῇ δύσει ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τὸν ὅποιον παρσκευάσαν δύο ἄνδρες, οἵτινες σωτῆρες καὶ ἀναμορφωταὶ τῆς ἀνθρωπότητος δικαίως πρέπει νὰ καλῶνται, Χριστόφορος ὁ Κολόμβος καὶ ὁ Γουτεμβέργιος. Ὁ μὲν δούς εἰς τ' ἀνθρώπινον πνεῦμα τὴν ἐλευθερίαν, ἥς μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ὀλοσχερῶς δὲν ἀπελάμβανε, καὶ κατορθώτας ὅπως τὰ προϊόντα αὐτοῦ ἀπαλλασσόμενα τοῦ στενοῦ κύκλου ἐν ᾧ περιωρίζοντο πρότερον ἐξαπλώνονται πανταχόσε καὶ ἀπαθανατίζονται, ἐκεῖνος δὲ, ἀποκαλύπτων εἰς τὴν ἐκθαμβὸν ἀνθρωπό-

τητα νέους κόσμους καὶ νέας ἀρχὰς καὶ νόμους διὰ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης καθιερῶν, προεχάραξαν τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς μετὰ ταῦτα ἐβάδισαν ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Νεύτων καὶ τόσοι ἄλλοι ἀνακαινισταὶ καὶ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀνακάλυψις ὀλοκλήρων κόσμων, ἀγνοουμένων ἕως τότε ἐξέπληξεν, ὡς εἰκός, πάντας καὶ ἐκίνησε τὴν γενικὴν περιέργειαν· ὅθεν πολλοὶ ἠσχολήθησαν εἰς τὴν διαφώτισιν τῆς ἀρχαιοτέρας ἱστορίας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἐπραγματεύθησαν τὸ ζήτημα, ἂν καὶ πρὸ τοῦ Κολόμβου ἡ ἡπειρος αὕτη ἦν γνωστὴ. Ἐπιχειροῦντες νὰ εἰπωμέν τινα διὰ βραχέων περὶ τούτων, θέλομεν συγκεφαλαιώσῃ, ὅσον δυνάμεθα, τὰς ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν ἐρεύνας διαφόρων σοφῶν, νομίζοντες ὅτι ἡ εἰς τὰ σκότῃ λανθάνουσα ἱστορία ἀγνώστων λαῶν, ἂν μὴ τὸ ὠφέλιμον, ἔχει ὅμως τι τὸ ἐπαγωγόν.

Ὅτε ὁ Κολόμβος ἐπαρρησιάζετο πρὸ τῆς ἐν Σαλαμάγκῃ συνόδου τῶν σοφῶν τῆς Ἰσπανίας, ὅπως ἀναπτύξῃ τὸ μεγαλουργόν αὐτοῦ σχέδιον, εὗρεν, ὡς ἦτον ἐπόμενον ἀφθόνους κατηγόρους καὶ οὐχὶ ὀλίγους τοὺς κατειρωνευομένους καὶ καταγελῶντας αὐτοῦ. Συνειθίσαντες οὗτοι ὅπως τὴν βίβλον ὡς ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν θεωρῶσιν ἀπέκρουσαν μετ' ἀγανακτήσεως τὰς θεωρίας τοῦ Κολόμβου, αἵτινες ἄρδην ἀνέτρεπον τὰς βάσεις τῆς ἐβραϊκῆς ἐπιστήμης. Αἱ θεωρίαι αὗται, στρογγύλην τὴν γῆν ὑποθέτουσαι, δὲν ἠδύναντο ἢ νὰ καταδικασθῶσιν ὡς βλάσφημοι, καθ' ὃ φανερῶς πρὸς τὴν βίβλον ἀντιφάσκουσιν, ἐν ἧ αὐτὸς ὁ θεὸς λέγει ὅτι ὑπάρχουσι κρίκοι, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται ἡ γῆ, καὶ σπαρτία δι' ὧν δέδεταί, καὶ λίθοι ἀκρογωνιαῖοι, ἐφ' ὧν στηρίζεται (1). Ἐπειτα αἱ περὶ ἀντιπόδων καὶ ἀντοίκων δοξασαί, αἵτινες ἦσαν συνέπεια τῆς παραδο-

(1) Ἰωβ ΛΗ. 4 κεφ. — «Πρὸ ἤρθα ὅτε ἐθεμελίωσα τὴν γῆν; ἀνάγγειλόν μοι εἰ ἐπίστασαι σύνεσιν. Τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ' αὐτῆς; Ἐπὶ τίνας δὲ οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασιν; Τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' αὐτῆς;» Λεχθήτω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κεφαλαίῳ ἀποφαίνεται ὁ θεὸς ὅτι εἰς πύλας διὰ κλειδῶν τὴν θά-

χῆς τοῦ συστήματος τοῦ Κολόμβου, καὶ πρότερον ὑπάρχουσαι, ἀντὶ ὑπερασπιστῶν εὖρον ἀμειλίκτους κατηγόρους ἀπὸ τοῦ ἀγίου Αὐγουστίνου, τοῦ Δακταντίου, τοῦ Ἀρνοβίου, μέχρι τοῦ Νικηφόρου Γρηγοῦ (1) καὶ τῶν κριτῶν τοῦ Κολόμβου. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀντὶ τὴν ἐπιστήμην ὡς βόσανον τῆς γραφῆς νὰ λαμβάνωσιν, ἐθεώρουν πᾶσαν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, πᾶν ἀξίωμα, μὴ συμφωνοῦν τῇ βίβλῳ ἢ τοῖς εἰς αὐτὴν σχολίοις τῶν πατέρων, ὡς ἀσεβὲς καὶ βλάσφημον.

Ὁ Κολόμβος, βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ ἄλλως τὰ κωλύματα, ἅτινα ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ ἀμάθεια τῷ παρενέβαλον, κατέφυγεν, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπιστημονικῆς συζητήσεως εἰς τὰ ὅπλα, ἅτινα κατ' αὐτοῦ μετεχειρίζοντο, ἐξήγαγε δῆλον ὅτι βεβιασμένας τινὰς ἐννοίας ἐκ τῆς γραφῆς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του, καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων αἰτίων πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του. Ἐπειδὴ πολλαχοῦ τῆς Βίβλου (2) καὶ πρὸ πάντων παρ' Ἡσαΐα ἀναφέρονται νῆσοι Θαρσεῖς καὶ Ὀφὲρ καὶ ἄλλαι μεμακρυσμέναὶ χῶραι, ὁ Κολόμβος ἐκ τούτου συνεπέρανεν ὅτι καὶ ὁ Ἡσαΐας, καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ Ἑβραῖοι, ἐγίνωσκον τὰς χώρας, αἵ τινες αὐτὸς ὑπεδείκνυε.

Μετὰ τὸν Κολόμβον καὶ τὴν τῆς Ἀμερικῆς ἀνακάλυψιν πολλοὶ Θεολόγοι προσπαθοῦντες νὰ λύσωσι τὸ περὶ τούτου ζήτημα, τοῦτο τὸ τοῦ Κολόμβου ἐπιχείρημα ἐπανελάμβανον, καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἐδείκνυσαν ὡς ὑπονοουμένην ἐν ταῖς Θαρσεῖς καὶ Ὀφείρ νήσοις (3).

λασσαν κατέκλεισε, προσέτι ἐρωτᾷ ποῦ εἶναι ἡ τοῦ φωτός, ποῦ ἡ τοῦ σκότους καὶ τῆς χιόνης ἀποθήκη, τίς ὁ τῆς βροχῆς πατήρ, τίς ὁ τῆς πάχνης, τῆς ὀρόσου καὶ τοῦ κρυστάλλου, καὶ πλείστας ἄλλας παραπλησίας ἐρωτήσεις.

(1) Νικηφ. Γρηγορ. Τομ. Α. σ. 12 Bonn. 4 — σ. 6 c. Paris.

(2) Ἡσαΐας ΚΓ. 4. 6. 14—Ξ. 8—12. Ξς. 18 κα.—Ἰεζεκιήλ ΚΖ. 12. 25. Βασιλ. Γ. κβ. 49. Παραλιπ. Β. κ'. 36. 37.

(3) Beroaldi, *Chronicum scriptorum sacrorum auctoritate constitutum* p. 231 — Acosta, de *natura novi orbis*, p. 36—Grotii, *Opera omnia Theologica* I. p. 149.

Ἄλλ' αἱ τῶν θεολόγων ὑποθέσεις δὲν ἠγαρίστησαν πάντας, δι' ὃ πολλοὶ λόγιοι προσεπάθησαν ὅπως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἀνακαλύψωσιν ἔχους τι δυνάμενον νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ παρ' ἀρχαίοις δὲν ἦταν ἄγνωστος ἡ μεγάλη αὕτη ἡπειρος, καὶ ὡς τριαῦτα εὖρον τὴν ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος μνημονευομένην Ἀτλαντίδα νῆσον, καὶ τὰς μυθολογικὰς τῶν Μακάρων, τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῶν Γοργόνων νήσους.

Ὁ Πλάτων (1) ἀναφέρει ὅτι ἡ νῆσος αὕτη ἦν ἴση ἢ μεγαλειτέρα τῆς Λιβύης καὶ τῆς Ἀσίας, καταβυθισθεῖσα δ' ἔπειτα ἦν δυσανάπορος πηλὸς, πρὸς δὲ ὅτι πλησίον τῆς Λιβύης ἔκειτο. Ἐν ἰδιαιτέρῳ δὲ διαλόγῳ, τῷ Κριτίᾳ, Ἀτλαντικῷ προσεπιγραφομένῳ, ἐκθέτει τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, ὡς ὁ Σόλων τὴν ἤκουσε παρ' Αἰγυπτίων ἱερέων. Τὸ διήγημα τοῦτο τοῦ Πλάτωνος, ὅπερ φαίνεται ὑποκρύπτον ἀρχαιοτάτην καὶ λησμονημένην παράδοσιν, τινὲς τῶν ἀρχαίων παρεδέχοντο, ἀληθῆ καὶ οὐδόλως πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους ἀντικείμενα τὰ κατὰ τὴν κατάδυσιν τῆς Ἀτλαντίδος θεωροῦντες (2), ἄλλοι δ' ὡς μυθώδη παντάπασιν ἀπέκρουον.

Τὴν νῆσον ταύτην πλείστοι τῶν νεωτέρων ἐθεώρησαν, ὡς προεῖπομεν, ὡς τὴν Ἀμερικὴν (3), καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐκαινονταετηρίδα χαρασσομένους ἄτλαντας τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἡ νῆσος Ἀτλαντὶς κατελάμβανε τὴν θέσιν τῆς Ἀμερικῆς, αἱ τῶν Γοργόνων νῆσοι τὴν τῶν νήσων τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου, καὶ αἱ τῶν Ἑσπερίδων ἐτίθεντο εἰς τὴν θέσιν τῶν νῦν νήσων τῶν Καραΐδων (4). Ὁ Gosselin (5) τέλος ὑποθέτει ὅτι νῆσος Ἀτλαντὶς εἶναι τις τῶν Καναρίων νήσων, ἡ Φορταβεντούρα ἢ Λανσερότη, τὸ αὐτὸ δὲ νομίζει

(1) Πλατ. Κριτ. σ. 109 α. Τιμ. σ. 24. c.

(2) Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι Β. σ. 102. — Φίλων περὶ φθορᾶς κόσμου.

(3) Malte-Brun, *Géographie universelle* 1836. I. p. 88 et suiv.

(4) Voltaire, *Essai sur les mœurs et l'esprit des nations* I. k. 35.

(5) Gosselin, *Recherches sur la Géographie des anciens* I. p. 145. 163.

καὶ περὶ τῶν Ἑσπερίδων νήσων, τῶν τῶν Μακάρων καὶ τῶν Γοργόνων. Ἐκ τούτων ἐξαιροῦμεν τοὺς Σουηδοὺς Olaus Budbeck καὶ Bailly, δοξάζοντας ὅτι αἱ νῆσοι αὗται μετὰ τῆς Ἀτλαντίδος ἔκειντο πρὸς ἄρκτον ἐν τῇ πατρίδι των Σουηδία, λησμονοῦντας δὲ ὅτι ἐκεῖ τότε πρέπει καὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας νὰ μετακομίσωμεν (1). Δὲν κρίνομεν δὲ περιττὸν νὰ μνημονεύσωμεν καὶ τὴν τοῦ Bartoly (2) γνώμην, νομίζοντος ὅτι ἡ νῆσος Ἀτλαντὶς εἶναι ἄλληγορία τῶν Ἀθηνῶν, αἱ δὲ μάχαι καὶ ἡ καταστροφή τῶν Ἀτλάντων ὅτι ἀναφέρονται εἰς τοὺς Μηδικοὺς πολέμους καὶ τὴν ἐν Συρακούσαις καταστροφὴν.

Αἱ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου καὶ Ἀριστοτέλους περὶ τινος νήσου διηγήσεις, μνημονευόμεναι ἐν παρόδῳ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γεωγράφων, δεόν νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ σπουδαιοτέραν ἐποψίν, διότι ἐπιβεβαιοῦνται, ὡς νομίζω, ὑπὸ τῶν κατὰ τὸ 1863 ἐν Καναδᾷ εὐρεθέντων ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων φοινικικῆς τέχνης. Κατὰ τὸν Διόδωρον (3) νῆσός τις μεγάλη, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἀφρικῆς πολλῶν ἡμερῶν πλοῦν, ἀνεύρετος κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ὅλης οἰκουμένης ἐκτοπισμὸν, ἀνεκαλύφθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Φοινίκων διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν. Θαλασσοκρατοῦντες οἱ Φοίνικες ἐκ παλαιῶν χρόνων, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι μακρυνοὺς πλοῦς, εἰδότες ὅτι ἡ ναυτιλία πηγὴ πλούτου παρ' αὐτοῖς ἐγένετο. Καὶ δὴ πολλὰς ἀποικίας εἰς Λιβύην ἐπεμψαν, καὶ μέχρι τῶν Ἡρακλείων στήλων προχωρήσαντες, πόλιν ἐκεῖ, τὰ Γάδειρα, ἔκτισαν. Ἐπιχειρήσαντες δὲ νὰ ἐξερευνήσωσι καὶ τὰ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπλευσαν, καὶ μετὰ πολλῶν ἡμερῶν τρικυμίαν, ἐξωθήθησαν πρὸς τὴν νῆσον ταύτην ἧς τινος ἰδόντες τὸ εὐφορον καὶ γόνιμον, ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ, γνωστοποιήσαντες τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην

καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Καί ποτε τῶν Τυρρηνῶν θαλασσοκρατούντων καὶ σκεπτομένων νὰ πέμψωσιν ἐκεῖ ἀποικίαν, ἐκώλυσαν αὐτοὺς οἱ Καρχηδόνιοι, οἵτινες ἐφοβήθησαν, μὴ μαθόντες τὴν τῆς νήσου ταύτης φυσικὴν καλλονὴν ἀπάρῃσι πανοικεῖ εἰς αὐτήν, καὶ ἔρημον τὴν Καρχηδόνα καταλίπωσιν. Ἡ ὑπὸ τοῦ Διοδώρου γενομένη περιγραφή τῆς νήσου ταύτης, ἦν τινα παραθέτομεν ἐνταῦθα, ἂν καὶ κατὰ πολλὰ συμφωνεῖ πρὸς τὴν φυσικὴν τῆς Ἀμερικῆς καλλονὴν, ἔχει ὁμως ὑπερβολὰς τινάς, τὰς ὁποίας φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐμποιεῖ τὸ γόητρον ἀγνώπτων χωρῶν.

ἔχει δὲ χώραν καρποφόρον, πολλὴν μὲν ὄρεινὴν, οὐκ ὀλίγην δὲ πεδιάδα, κάλλει διαφέρουσαν. Διαρρέουμένη γὰρ ποταμοῖς πλωτοῖς, ἐκ τούτων ἀρδεύεται, καὶ πολλοὺς μὲν ἔχει παραδείσους καταφύτους παντοίοις δένδρεσι, παμπληθεῖς δὲ κηπεύας, διειλημμένας ὕδασι γλυκέσιν. Ἐπαύλεις τε πολυτελεῖς ταῖς κατασκευαῖς ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ κατὰ τὰς κηπεύας κατεσκευασμένα κωθωνιστήρια, τὴν διάθεσιν ἀνθρώπων ἔχοντα, ἐν οἷς οἱ κατοικοῦντες κατὰ τὴν θερινὴν ὥραν ἐδιατρίβουσι, θαψιλῶς τῆς χώρας τὰ πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τρυφήν. Ἡ τε ὄρεινὴ δρυμοῖς ἔχει πυκνοὺς καὶ μεγάλους, καὶ δένδρα παντοδαπὰ καρποφόρα, καὶ πρὸς τὰς ἐν ταῖς ὄρεσι διαίτας ἔχοντα συνεγκεῖας καὶ πηγὰς πολλὰς. Καθόλου δὲ ἡ νῆσος αὕτη κατὰρρυτος ἐστὶ ναματιαίοις καὶ γλυκέσιν ὕδασι, δι' ὧν οὐ μόνον ἀπόλαυσις ἐπιτερπὴς γίνεται τοῖς ἐμβιοῦσιν ἐν αὐτῇ ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγείαν καὶ βώμην σωμάτων συμβάλλεται. Κυνήγια τε θαψιλῇ παντοίων ζώων καὶ θηρίων ὑπάρχει, καὶ τούτων ἐν ταῖς εὐτυχίαις εὐποροῦντες, οὐδὲν ἐλλειπὲς ἔχουσι τῶν πρὸς τὴν τροφήν καὶ πολυτέλειαν ἀνηκόντων. Καὶ γὰρ ἰχθύων ἔχει πλῆθος ἡ προσκλύζουσα τῇ νήσῳ θάλασσα, διὰ τὸ φύσει τὸν Ὠκεανὸν πανταχῇ πληθεῖν παντοδαπῶν ἰχθύων. Καθόλου δὲ ἡ νῆσος αὕτη, τὸν περιεκείμενον ἀέρα παντελῶς εὐκρατον ἔχουσα τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνικυτοῦ φέρει πλῆθος ἀκροδρύων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὠραίων ὥστε δοκεῖν αὐτὴν ὥσει θεῶν τινῶν, οὐκ ἀνθρώ-

(1) Memoires de l'Académie des Inscript, et des belles-lettres V. p. 49.—Encyclopédie Methodique. Géographie ancienne. 1787. I. p. 258 et suiv.

(2) Bartoly, Réflexions sur le progrès des sciences etc. p. 39,

(3) Διοδ. Σικελ. Δ'. 19, 20.

πων ὑπάρχειν ἐμβατήριον, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐδαιμονίας».

Ὅμοια περίπου τῷ Διοδώρῳ περὶ τῆς νήσου ταύτης λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (1) διαφέρων μόνον αὐτοῦ, καθ' ὅσον Καρχηδονίους λέγει τοὺς πρώτους αὐτὴν ἀνακαλύψαντας.

Ἐνταῦθα κρίνω καλὸν ν' ἀναφέρω χωρίον τι τοῦ αὐτοῦ Διοδώρου (2), ὅπερ καὶ τοι ἀντισταθμίζον μόνον πρὸς ὅλας τὰς λοιπὰς μαρτυρίας, ἀγνοῶ διατί μέχρι τοῦδε διέφυγε τὴν προσοχὴν πάντων, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τῶν περὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀσχοληθέντων.

Ὁ Ἰαμβούλος, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Διοδώρου, ἀκατάσχετον πρὸς τὰς περιηγήσεις τρέφων ἔρωτα, ἐπεδόθη εἰς ἐμπορίαν. Περιηγούμενος δὲ εἰς τὴν ἀρωματοφόρον Ἀραβίαν, συνελήφθη ὑπὸ ληστῶν καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν παραθαλάττιον Αἰθιοπίαν· ἐκεῖ οἱ ἐγχώριοι, κατὰ τινα χρησμόν, ἐσυνειθίζον νὰ ποιῶσι καθαρὸν τῆς ὅλης χώρας, ὅστις ἦτο τοιοῦτος. Ἐμβάλλοντες εἰς πλοῖάριον, δυνάμενον νὰ ἀντέχη πρὸς τὰς τρικυμίας, δύο ἀνθρώπους, καὶ παρενθέτοντες αὐτοῖς τροφὴν ἱκανὴν δι' ἑξ μῆνας, ἐκέλευον αὐτοὺς νὰ πλέωσι πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἂν μὲν ἔπλεον θὰ ἔφθανον εἰς νῆσον μεγάλην, ὅπου θὰ εἴδουσιν εὐδαιμόνες ἐπὶ ἑξακόσια ἔτη· ἂν δὲ, ἀποδειλιῶντες πρὸς τὸ μῆκος τοῦ πελάγους, ἐπέστρεπον, ἐτιμωροῦντο ὡς ἀσεβεῖς καὶ λυμεῶνες διὰ τῶν μεγίστων ποινῶν. Εἰς τοιοῦτο πλοῖάριον ἐπεβίβασαν τὸν Ἰαμβόυλον, ὡς ἄλλοιθεν ἡμετέρας τινος ἄλλου· οὗτοι δὲ μετὰ τετράμηνον πλοῦν ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἣτις στρογγύλον μὲν εἶχε τὸ σχῆμα, τὴν δὲ περίμετρον πεντακισχιλίων περίπου σταδίων.

Προσεγγιζόντων αὐτῶν εἰς τὴν νῆσον, τινὲς τῶν ἐγχωρίων, προὔπαντήσαντες αὐτοὺς τοὺς ἔφερον εἰς αὐτὴν, ἐνθα θαυμάζοντες διὰ τὸν τοιοῦτον πλοῦν τοὺς περιεποιήθησαν καὶ πολὺ προθύμως τοὺς ἐξένισαν· ἦσαν δ' οὗτοι ἰσομεγέθεις σχεδὸν

τὸ ἀνάστημα, ὅπερ ἔφθανε μέχρι τεσσάρων πήχεων, ἄτριχοι δὲ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ σώματος μέρη, ἐξαιρουμένης τῆς κεφαλῆς, τῶν βλεφάρων καὶ τοῦ πώγωνος. Τὰ δὲ τῆς ῥινὸς τρήματα αὐτῶν ἦν πολλῶ ἐυρυχωρότερα τῶν παρ' ἡμῖν, ἡ γλῶσσά των δὲ εἶχε τοῦτο τὸ περιεργώτατον· ἐκ τῶν ἄκρων μέχρι τινὸς ἦν δίπτυχος, ἐνδοτέρω δὲ κατὰ τὴν ῥίζαν ἀπέβαινε διπλῆ· καὶ ἔνεκα τούτου ἠδύναντο οὐ μόνον ἀπάσας τὰς ἀνθρωπίνας λαλιάς νὰ μιμῶνται ἐξαιρέτως, ἀλλὰ καὶ τῶν πτηνῶν τὰς πολυφωνίας καὶ καθόλου πᾶσαν ἤχου ιδιότητα· ἠδύναντο προσέτι εἰς δύο συγχρόνως νὰ λαλῶσιν ἀνθρώπους εἰς τὸν μὲν διὰ τῆς μιᾶς, εἰς τὸν δὲ διὰ τῆς ἐτέρας ὁμιλοῦντες γλώσσης. Καὶ τὸ κλίμα προσέτι εὐκρατότατον ὄν, εὐφορωτάτην τὴν γῆν ἀπεδείκνυε, καὶ ἡ ἡμέρα ἴση τῇ νυκτὶ διὰ παντός ὑπῆρχε.

Ἐβίων δὲ κατὰ συγγενείας καὶ συστήματα, συνειγμένων τῶν οἰκείων οὐ πλείονων ἢ τετρακοσίων. Τὰς γυναῖκας δὲ εἶχον κοινὰς, καὶ τοὺς γεννηθέντας παῖδας ἐκ κοινοῦ ἔτρεφον καὶ ἐξ ἴσου ἡγάπων· ἐγνώριζον πρὸς τούτοις γραφὴν, καὶ ποιήσεως προσέτι δὲν ἦσαν πάντῃ ἄγευστοι.

Ἐκάστου δὲ συστήματος ὁ πρεσβύτερος ἦν βασιλεὺς, τούτου δ' ἀποθανόντος (ἐξικνεῖτο δ' ἡ ἡλικία μέχρις ἑκατὸν πενήκοντα ἐτῶν) τὸν διεδέχετο ὁ μετ' αὐτῶν πρεσβύτερος. Ἦσαν δ' αἱ νῆσοι αὗται ἑπτὰ καὶ ὅλων οἱ κάτοικοι τοῖς αὐτοῖς ἐθίμοις ἐχρῶντο.

Μεῖνας ἐκεῖ ὁ Ἰαμβούλος ἔτη ἑπτὰ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου του ἐξεβλήθη ὡς κακοῦργος καὶ πονηροῖς ἐθισμοῖς συντεθραμμένος. Βληθεὶς δὲ εἰς τὸ πλοῖόν του ἐναυάγησε, καὶ ὁ μὲν συνοδοιπόρος αὐτοῦ ἐπνίγη, αὐτὸς δὲ διεσώθη πρὸς τινα βασιλέα τῶν Ἰνδιῶν, ἐνθα καὶ τὰς πλάνας του συνέγραψεν.

Αἱ ὑπὸ τοῦ Διοδώρου ἀναφερόμεναι νῆσοι, ἂν δὲν εἶναι τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ὅμως πολὺ πιθανὸν ὅτι εἶναι ἡ Αὐστραλία μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν μεγάλων νήσων. Ἡ Βόρνεως, μία τῶν νήσων τῆς Αὐστραλίας κεῖται ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ, ὅπερ συμφωνεῖ πρὸς τὸ παρὰ τοῦ Διοδώρου ἀναφερόμενον

(1) Ἀριστ. Παράδ. Ἀκουσμ. 85. — Ἐκδ. Westermann.

(2) Διοδ. Β. 55.

ὅτι ἡ ἡμέρα ἴση τῇ νυκτὶ διὰ παντός ὑπῆρχεν· ἐὰν δ' ἐξαιρέσωμεν τὰς μυθώδεις ὑπερβολὰς, αἵτινες συμπαρακολουθοῦσι πάντοτε τὰς τοιαύτας διηγήσεις, ἡ λοιπὴ περιγραφή συνάδει πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς Πολυνησίας, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι αὕτη εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰαμβούλου ἀναφερόμενον σύμπλεγμα τῶν νήσων. Διότι καὶ ἡ Αὐστραλία σχεδὸν στρογγύλη ἐστὶ, καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερόμενος βίος τῶν κατοίκων τῆς νήσου εἶναι σχεδὸν ὁμοιος πρὸς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα πολλῶν ἰθαγενῶν φυλῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Νέας—Ὀλλανδίας. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ προτέρημα τῶν κατοίκων τοῦ νῆμου μιμῶνται τὰς τῶν πτηνῶν καὶ ἀνθρώπων πολυφωνίας, ὅπερ ὁ Ἰαμβούλος ἀποδίδει εἰς τὴν παράδοξον τῆς γλώσσης των κατασκευὴν, εἶναι κοινότατον παρὰ ταῖς φυλαῖς ταύταις.

Ἄν περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι τοσαῦται ἀμφιβολίαι, δὲν συμβαίνει ὁμῶς τὸ αὐτὸ διὰ τοὺς Σκανδιναvoὺς, οἵτινες ὡς πρὸ πολλοῦ ἐγνώσθη ἀνεκάλυψαν τὴν ἡπειρον ταύτην κατὰ τὸν 1^{ον} Μ. Χ. αἰῶνα. Τὰς περὶ τοῦ συμβάντος τούτου μαρτυρίας ἀρπύζοντες ἐκ τῶν χρονικῶν συγχρόνων τινῶν, καὶ ἐκ διαφόρων μνημείων περισυναχθέντων ὑπὸ τῆς ἐν Δανίᾳ ἐταιρίας τῶν ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτοῦ.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀρκτικοῦ τῆς Ἀμερικῆς μέρους ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Leif υἱοῦ τοῦ Eric Rauda καὶ τοῦ Ἰσλανδοῦ Biorn. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀναζητῶν τὸν πατέρα του εἰς Γροελανδίαν, ἐξωθήθη ὑπὸ τρικυμίας σφοδρᾶς νοτιοανατολικῶς, ὅπου παρετήρησε γῆν εὐφορωτάτην καὶ πλήθυσαν δένδρων. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ διακοινώσας τὴν ἀνακάλυψίν του εἰς τὸν Λάϊφ, ἀπεφάσισε μετὰ τούτου ὅπως ἀποικίσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Ἐνωθέντες οἱ τολμηροὶ τυχοδιώκται, καὶ πλεύσαντες κατὰ τὴν διεύθυνσιν, ἣν εἶχε λάβῃ πρότερον ὁ Biorn ἀνεῦρον μετ' οὐ πολὺ τὴν χώραν ταύτην. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦν εὐάρεστος καὶ ὁ ἥλιος ἐφώτιζε καὶ κατὰ τὰς τὰς βραχυτάτας ἡμέρας ὅτε κατὰ συνέχειαν ὥρας, ὅπερ δεικνύει ὅτι εὕρισκοντο ὡς ἐγγιστα εἰς τὴν 49 μοῖραν βορείου πλά-

τους. Ἐνεκα δὲ τῶν πολλῶν ἀμπέλων, αἵτινες εὗρον ἐν αὐτῇ, ὠνόμασαν τὴν χώραν Vinland ἢ χώραν οἴνου. Ἐνταῦθα οἱ Νορμανδοὶ ἐγνώρισαν ἰθαγενεῖς, οὓς τινες Σκραιλίγγους ἢ νάνους ἐκάλεσαν, καὶ μεθ' ὧν συνῆψαν ἐμπορικὰς σχέσεις.

Ἡ Νορμανδικὴ αὕτη ἀποικία διετηρεῖτο μέχρι τοῦ 1121, ὁπότε ἔχομεν θετικὰς πληροφορίες ὅτι ἐπίσκοπός τις Eric ἐπορεύετο ἐκεῖ ὅπως διδάσκη τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς ἐθνικοὺς συμπατριώτας του (1).

Κατὰ τὸ 1170 ἀναφέρεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὴν Ἀμερικὴν ὁ Madoc-ar-Owen, ἀλλὰ τοῦτο ἀμφισβητεῖται (2), βεβαία δὲ θεωρεῖται ἡ εἰς Ἀμερικὴν περιήγησις τῶν Ἑνετῶν εὐπατριδῶν Zeni, οἵτινες περιηγούμενοι κατὰ τὰ τέλη τῆς 12^{ης} ἑκατονταετηρίδος (1380 περίπου) τὰς βορείους χώρας φαίνεται ὅτι ἐπεσκέφθησαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν, ὡς ὀρθῶς παρατηροῦσι ὁ Buache (3) καὶ ὁ Egger (4)· οἱ περιηγηταὶ οὗτοι κατέλιπον καὶ χάρτην τῶν χωρῶν, αἱ περιηγήθησαν, ἐκδοθέντα μετὰ ταῦτα ἐν Ἑνετίᾳ.

Ἐν τῷ ἀτλαντὶ τούτῳ τῶν Zeni φέρονται εἰς τὰ μέση τῆς Βιλλανδίας σημειωμένοι δύο χῶραι, Estotiland καὶ Droceo ὀνομαζόμενοι. Αἱ χῶραι αὗται ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ Φρισλανδῶν ἀλιέων, οἵτινες ὑπὸ τρικυμίας καταληφθέντες κατήντησαν εἰς τὴν πρώτην ταύτην, ἐνθα εὗρον πόλιν καλῶς κατοικημένην, ἥς αἱ οἰκίαι ἦσαν ἐπὶ βράχων ἐσκαμμένοι, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐγνώριζον ναυτιλίαν, χαρακτηρὰς γραφῆς, καὶ ἔπινον ζῦθον· εἶχον πρὸς ταῦτοις καὶ βασιλέα, οὗτινος ἡ βιβλιοθήκη

(1) Snorro, Hist. reg. septentr. c. 103—110—Torfaei, Historia Vinlandiae antiquae. Hafniae 1075—Jonas Arugrim, Hist. Island. c. 9. f8 etc.—Celsius, Disseratio de itin. in Americam. Upsal. 1725.—Kalm, De ineris prisce Scandinavorum in Amer. Abo 1757.—Memoires de la Societete de Copenhague VIII p.80—84. Collection des documents relatifs a la decouverte de l'Amerique par les Scandinaves.—Rafn. Antiqu. Americanae.

(2) Malte-Brun, Precis de la Géographie universelle I. p. 488.

(3) Histoire de l'Académie des sciences 1784.

(4) Ev Memoires de la Société écon. de Copenhague IV. p. 310. — Βλ. καὶ Sprengel, Hist. des decouvertes § 22—Forsten, Decouvertes faites au Nord. L. II, ch. 3.

συνέκειτο ἀπὸ βιβλία Λατινικὰ, ἅτινα οὐδαίς ἦν νόμι (1). Ἐπειδὴ οἱ ἄλεις οὗτοι εἶχον εἰς τὸ ἀλειτουργικὸν αὐτῶν σκάφος πύξιν, ἐστάλησαν, κατὰ παραγγελίαν τοῦ βασιλέως, ὅπως κατασκοπεύσωσι τὴν πρὸς νότον χώραν Drocco· ἀλλ' ἐκεῖ συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων κατεφαγώθησαν, ἐκτὸς ἐνὸς μόνου, εἰς ὃν ἐχάρισαν τὴν ζωὴν, ἕνεκα τῆς ἱκανότητός του περὶ τὴν ἀλίσαν. Οὗτος κατορθώσας, μετὰ παρέλευσιν ἄρκετοῦ χρόνου, νὰ διαφύγῃ, διηγείτο ὅτι ἡ χώρα εἶχε μεγάλην ἔκτασιν, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς, ἀνθρωποφάγοι ὄντες ἦσαν ἀγριώτατοι καὶ δὲν ἐγνώριζον οὔτε τῶν ὑπ' αὐτῶν φονευομένων ζώων τὰ δέρματα νὰ περιβληθῶσιν. Ὅπλα τῶν εἶχον εἶδος τόξου καὶ ξυλίνης λόγχης, παρεδίδοντο δὲ εἰς αἱματωδεστάτας μάχας, καθ' ἃς ὁ νικητὴς ἔτρωγε τὸν ἡττηθέντα. Νοτιοανατολικῶς ὅμως ὑπῆρχε λαὸς ἥτιον ἄγριος, ὅστις ἐγνώριζε νὰ κτίζει πόλεις καὶ ναοὺς, ἂν καὶ προσέφερε ἀνθρωποθυσίας εἰς τὰ τερατόμορφα εἰδωλά του (2).

Ὁ Malte-Brun (3) ὑποθέτει ὅτι οἱ τῆς Ἑστοτιλάνδης κάτοικοι ἦσαν λείψανα τῆς τῶν Νορμανδῶν ἀποικίας, οἱ δὲ ἄγριοι τοῦ Δορκέου οἱ κάτοικοι τῆς νέας Σκωτίας ἢ νέας Ἀγγλίας, οἱ δὲ ἡμιἄγριοι ἰθαγενεῖς ὅτι ἦσαν Μεξικανοὶ ἢ ἄλλοι ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Φλωρίδας ἢ τῆς Λουισιανῆς.

Ταῦτα ὅσα γνωρίζομεν περὶ τῶν προγενεστέρων τῆς Ἀμερικῆς ἀνακαλύψεων ἡ λοιπὴ αὐτῆς ἱστορία καλύπτεται εἰς βαθύτατα σκότη, δύναται τις ὅμως μετὰ πολλῆς πιθανότητος κατ' ἀναλογίαν τῆς νῦν καταστάσεως τῶν ἰθαγενῶν κατοίκων αὐτῆς νὰ συμπεράνῃ ὅτι συνέστατο εἰς διαφόρους μετοικήσεις τῶν φυλῶν, καὶ εἰς ἀλληλοδιαδόχους μάχας αὐτῶν κατ' ἀλλήλων.

Πρὶν καταλήξωμεν τὸν λόγον, ἀναγκασίον κρίνομεν νὰ εἰπωμέν τινα περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀνθρώπων, διότι τὸ ζήτημα

τοῦτο, ἂν καὶ παιδαριῶδες ἤδη φαινόμενον, ἐγένετο ὅμως ἄλλοτε ἀφορμὴ πολλῶν καὶ σφοδρωτάτων συζητήσεων.

Ὁ Λύγουστίνος καὶ ὁ Λακτάντιος πικρῶς καταμέμφονται καὶ ἐλεεινολογοῦσι τοὺς πιστεύοντας τὴν ὑπαρξιν ἀνθρώπων κατοικούντων εἰς χώρας ἀποκεχωρισμένας τῶν ἡμετέρων διὰ τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἀντικρὺς ἀντιπράσκοντας πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα, διότι ἔπρεπε τότε, λέγουσι, νὰ κηρύξῃ καὶ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς τὸ εὐαγγέλιον, ἢ νὰ στείλῃ ἀποστόλους του, ὅπερ ὅμως δὲν ἐγένετο. Ἐπειτα οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε ἀπώκισαντες εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀφρικὴν δὲν ἐφρόντισαν οὔτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, οὔτε εἰς Αὐστράλιαν νὰ πέμψωσιν ἀποίκους.

Τὸ δῆλημα τοῦτο μετὰ τὴν τῆς Ἀμερικῆς ἀνακάλυψιν πολλῶν θεολόγων κατεβασάνισε τὸν νοῦν, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους κατήντησαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ τῆς Ἀμερικῆς κάτοικοι ἦσαν ἐπήλυδες. Ὁ Ἰησοῦς τῆς μάστιγος Λαφίτω ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς κατάγονται ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ φέρει τοὺς ἐξῆς λόγους, ἐφ' ὧν στηρίζει τὴν γνώμην του: Οἱ Ἕλληνες ἠγάπων τὴν θήραν, ὅπως καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχον μαντεῖα, οἱ Ἀμερικανοὶ κέκτηνται μάγους· οἱ Ἕλληνες ἐχόρευον εἰς τὰς τελετάς των, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ χορεύουσι (1). Τοὺς παραλογισμοὺς τούτους πολεμῶν ὁ Βολταῖρος ἔγραψε τὰ ἐξῆς: «Les mêmes gens qui ne font nulle difficulté d'avouer que les castors sont originaires du Canada, prétendent que les hommes ne peuvent y être venus que par bateau, et que le Mexique n'apu être peuplé que par quelques descendants de Magog — La première chose qu' on fait quand on découvre une île peuplée dans l'Océan indien, ou dans la mer du sud, c'est de dire.—D'où ces gens-là sont-ils venus? mais pour les arbres et les tortues du pays, on ne balance pas à les croire originaires; comme s'il était plus difficile à la nature de faire des hommes que des tortues. (2).»

(1) Ὁ Malte-Brun (l. c. p. 499) νομίζει ὅτι τὰ Λατινικὰ ταῦτα βιβλία, ἀνῆκον εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἐρίκον, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐποιήσαμεν λόγον.

(2) Zurla, Dissertation sur la carte de Zeni, Venise 1808 p. 13 et suiv.

(3) Malte-Brun, l. c.

(1) Voltaire, Essai sur les mœurs etc. I, p. 36.

(2) Voltaire, Dictionnaire philosophique art. c.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ κ. Λούνδ, ἀκούρατος παλαιοντολόγος, ἀνεκάλυψεν ἐν Ἀμερικῇ μεταξὺ ὀκτακοσίων σπηλαίων περιεχόντων ἀπολελιθωμένα ὅστ' αὐτῶν ζῶων εἰς τοιαῦτα, ἀνθρώπεια ὅστ' αὐτὰ περιέχοντα. Ὁ γενικὸς τύπος τούτων εἶναι ὁμοιος πρὸς τὸν τῶν ἰθαγενῶν, τὸ μέτωπον πρὸ πάντων ὁμοιάζει τὰ μάλιστα πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἰνδικὰ ἀγάλματα τὰ ἐν τῷ Μεξικῷ εὐρισκόμενα (1)

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΦΑΚΕΛΛΟΙ-ΝΕΑ ΠΑΘΗ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΒΛΕΝΗ χήρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μία ὑπηρέτρια.

(Δωμάτιον πολυτελῶς κεκοσμημένον. Δεξιόθεν τράπεζα, ἐφ' ἧς δύο δεσμίδες ἀνθῶν καὶ μεταξὺ αὐτῶν λευκὸν χειρόκτιον· παρέχει κλειδοκύμβαλον. Ἀριστερόθεν πλουσία ἐστία, ἐφ' ἧς τέσσαρα καίονσι φῶτα, καὶ θύρα ἐξόδου εἰς ἐξώστην. Διάφορα βιβλία ἐπὶ τρίτης ἐν τῷ μέσῳ κυκλοτεροῦς τραπέζης καὶ ἄλλα ἐπιπλα).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μόνος.

Ἄ! τέλος πάντων μετὰ τοσαύτας ἀμφι-

Amérique. «Οἱ αὐτοί, οἵτινες οὐδόλως δυσκολεύονται νὰ παραδεχθῶσι τοὺς κάστορας ὡς ἰθαγενεῖς τοῦ Καναδά, διατείνονται ὅτι οἱ ἄνθρωποι μόνον διὰ πλοίων ἐλθόντες ἐγκατεστάθησαν καὶ ὅτι τὸ Μεξικὸν δὲν κατωκλήθη ἄλλως παρὰ ὑπὸ τινων ἀπογόνων τοῦ Μαγῶγ . . .» Όταν τυχὸν ἀνακαλύπτεται νῆσός τις εἴτε εἰς τὸν Ἰνδικὸν εἴτε εἰς τὸν Μεσημβρινὸν Ὠκεανόν, ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦν τίνα ἀπευθύνουσιν εἶναι αὕτη; Πόθεν ἦλθον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι; Τὰ δένδρα ὅμως καὶ τὰς χελώνας τῆς χώρας δὲν διστάζουσι ποσῶς νὰ πιστεύσωσιν ἰθαγενῇ, ὡς ἂν εἴητο δυσκολώτερον εἰς τὴν φύσιν νὰ ποιήσῃ ἄνθρώπους ἢ χελώνας».

(1) Lettré, études d' histoire primitive. Ἐν Revue des deux Mondes 1. Mars 1858 p. 21.

βολίας ἰδοὺ εἰρέθην ἐνταῦθα ἀναμένων τὴν ἐκ τοῦ χοροῦ ἐπιστροφὴν τῆς Κυρίας Βλένης. Ἀναπνέω. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ θεὰ τοῦ οἰκήματος τῆς παλαιᾶς μου ἐρωμένης, νῦν δὲ χήρας τοῦ μακαρίτου Νεοκλίδου, δὲν με συνεκίνησε σφοδρῶς. (Μετὰ μακρὰν σιωπὴν). Πῶς μεταλλάσσουν τὰ πάντα φάσιν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν! Ἡ γυνὴ αὕτη ἄλλοτε με ἡγάπα ἐμμανῶς, ὦ! ἐνθυμοῦμαι· ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο ἔστην ὡς ἐκ θαύματος πρὸ τοῦ χεῖλους τῆς ἀδύσσου καὶ ἐσώθην· δὲν ἐνυμφεύθην αὐτήν. Κατὰ τὴν ιδέαν παντὸς ὀρθοφρονούντος ἢ νόμιμος σύζυγος ὀφείλει εἶσθαι γλυκεῖα καὶ ἡρεμος τοῦ βίου σύντροφος, Ἑλληνίς μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, ἥκιστα ὑποκειμένη εἰς ἔρωτας καὶ παρωδίας αὐτοῦ, ἀνίκανος πρὸς ζηλοτυπίαν, φίλη τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ μέλανος καφῆ, ὅπως ῥυθμίζῃ ἐν ἰσορροπίᾳ δι' αὐτοῦ τὰς συζυγικὰς αἰσθήσεις ἢ αἰσθήματα. Ἐνῶ ἀφεύκτως θὰ καθιστάμην ὁ δυστυχέστερος ἂν ὄχι ὁ γελοιωδέστερος τῶν συζύγων νυμφευόμενος τὴν ζωνηρὰν καὶ ἐνθουσιώδη Ἑλένην. Καὶ οὕτως ἀποφυγὼν τὰς κακὰς συνεπείας τοῦ ἔρωτος τῆς νεότητός μου, ἀποκαθίσταμαι μετ' οὐ πολὺ σεβαστὸς οἰκογενειάρχης, ἀφ' οὗ σὺν τῇ ἐσχάτῃ ἀποπνεύσει τῆς ἐσχάτης ποιητικῆς φαντασιοπληξίας μου, παραδώσω εἰς χεῖρας τῆς Ἑλένης τὸν φακέλλον τῶν παλαιῶν τῆς ἐπιστολῶν πρὸς ἐμέ. Ἐλθὲ λοιπὸν, Κυρία μου, βιάζομαι· σὺ μὲν ἔσχες τὸν καιρὸν νὰ ὑπανδρευθῇς καὶ νὰ χηρεύσῃς, νῦν δὲ καὶ νὰ χορεύσῃς, ἐνῶ ἐγὼ ἀναμένομαι ταχέως νὰ ἐπιστρέψω εἰς Πειραιᾶ, ὁπόθεν κατ' αἵτησίν σου ἦλθον εἰς Ἀθήνας. Ἡ μνηστὴ μου με ἀναμένει (λαμβάνει βιβλίον τι ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνοίγει αὐτὸ μηχανικῶς).

ᾠ! τὸ ὄνομά μου! Ἐνθυμοῦμαι, εἶναι αἱ ποιήσεις τοῦ Alfred de Musset, αἱ τῇ προσέφερρον ἄλλοτε με πάλλουσιν καρδίαν. Ἰδοὺ καὶ στίχοι μου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Πόσον νέος ἤμην πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν!

Ἰδοὺ καὶ ἄλλοι λόγοι δυνάμενοι νὰ μᾶς ἀναγκάσωσι ν' ἀποστρεφώμεθα πᾶσαν τοιαύτην παραπλάνησιν τῆς καρδίας, καὶ δὴ καὶ πᾶσαν αἰτίαν τοιαύτης παραπλανήσεως, πᾶσαν γυναῖκα ὑπὸ τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Δουμᾶ καὶ τοῦ Κάρρ καὶ τοῦ Μυσσέ